

LBRIS

We know
books

DELIA MITROI

IUBITO,
TE-AM JUCAT LA POKER!
REVANȘA

Editura

Petale Scriso

Nojorid, 2022

Capitolul 1

Sfârșit de octombrie întunecat și rece. Norii cenușii sunt pregătiți să transforme peisajul urban într-un tablou de William Turner. Plouă cu găleata, iar cerul răcnește furios, de parcă ar fi un dragon ce suflă pe nări flăcări. Dragonul se face tot mai mare și, de acum, pare că vuietul său cuprinde întreg orașul. Șiroaie de apă murdară invadează străduțele Bucureștiului, iar oameni cu umbrele și geți impermeabile aleargă prin toate părțile, încolo și înapoi, fugind de atingerea neprietenoasă a ploii torențiale.

Zgomotul orașului e anulat de ploaia ce cade lacomă peste acoperișuri, peste stâlpi, peste mașini, peste trotuare, peste oameni și peste gândurile lor.

Fulgerul îl face să tresară, dar nu de frică, ci de surprindere. Fumează pe fereastra dormitorului său, în timp ce zeci de gânduri îl atacă, precum rachetele de război. De parcă și-ar înfige colții în inima sa plină de celule, de artere și de sânge. Oare el, Tony Salamandra, își oferă toată dragostea unei femei care nu-l iubește cu adevărat? Imposibil, gândurile astea dramatice nu-i mai dau pace. Este evident că logodnica sa l-a uitat de mult pe fostul ei bărbat și acum îi aparține complet numai lui. Și atunci... dacă este așa, unde se află chiar acum? De ce nu e lângă el în pat pe vremea asta cumplită, în care toate păsările caută să se adune la cuiburile lor?

Pune mâna pe telefon, dar nu o sună. De ce să se arate îngrijorat, când ea era tot mai distantă? Ca și cum toată dragostea ei pentru el ar fi ars intens ca o lumânare și s-ar fi

consumat pe nerăsuflăte în doar cinci luni? Nu, își face prea multe idei și nimic nu are sens. O fi prins-o vremea rea undeva la cumpărături sau la vreo amică. Probabil că îl va suna. Așteaptă neliniștit alte câteva ore. Se face noapte.

Termină altă țigară și vrea să iasă afară cât mai repede. Iar se pune ploaia. De data asta și mai furioasă. Vrea să simtă picăturile proaspete cum îi mângâie chipul. Lui îi place ploaia, îl eliberează, îl relaxează. Apucă pistolul de pe masă și îl bagă în buzunar. Deschide dressingul și își ia o haină. Se întoarce și se privește câteva secunde în oglindă. Nu arată prea bine. E cam palid. Dragostea Clarei îl consumă, îl epuizează. Pentru o clipă, se gândește zâmbind că ar fi o minune ca un bărbat să-i supraviețuiască acestei femei fatale timp de douăzeci de ani. Se îmbracă și dă să iasă din cameră, când Sonia îi apare în față îmbufnată, fiindcă nu-și mai găsește CD-ul cu desenele favorite. E cam târziu și în mod normal, la această oră, ea trebuie să doarmă. Dar Tony nu se complică și intră în jocul ei.

– Hai să-l căutăm împreună, fluturaș! Amintește-ți unde l-ai pus!

– Nu mai știu deloc, Tony. Dar de dimineață m-am uitat la desene împreună cu mami pe laptopul ei.

– Atunci, e posibil să fie încă acolo. Verific acum.

Tony deschide laptopul iubitei sale pentru a scoate CD-ul fetiței. Dar cum *device-ul* e doar în *stand-by*, îi apare subit pe ecran ultima pagină de Internet accesată de Clara. E pagina de Facebook a lui Gabriel Pavel. Săgeata virtuală, care parcă i se înfige în suflet, indică o fotografie în care Gabriel și Rebecca, îmbrăcați elegant, surâd la o petrecere organizată de Mafia calabreză. Tony înmărmurește instantaneu. Așadar, adorata lui logodnică studiază tacticos, cu precizie de cercetătoare, pozele fostului ei soț de pe rețelele de socializare,

până ce i se închide calculatorul, obosit și el de atâta căutare. Ce surpriză zguduitoare! Clara încă îl mai dorește pe trogloditul de Gabriel! Atâtea eforturi a făcut el să-i despartă, atâtea pasiune i-a dăruit în ultimele luni, și tot nu a reușit să-i șteargă din minte trista amintire a unui bărbat care s-a însurat deja cu altă femeie!

– Hai, Tony, ce faci? Vreau să mă uit la desene! M-am plictisit, strigă micuța încruntată.

– Gata! Am luat CD-ul. Ți-l conectez în camera ta. Dar te rog să fii cuminte! Eu ies până afară.

– Sigur că sunt! Mulțumesc, îi zice Sonia pe un ton alintat, și îl sărută pe obraz.

Salamandra iese în curtea vilei, fără să-și dea seama cum a coborât atât de repede treptele de la etaj. Trece pe lângă vreo doi bodyguarzi fără să-i salute și merge ținută către poartă. O deschide și se îndepărtează, în tentativa de a evada din spațiul pe care-l împarte cu acea femeie, pentru care a făcut absolut totul.

Furia lui nu se domolește nici sub amenințarea tunetelor zgomotoase, nici sub ploaia tot mai agresivă. Nu știe dacă e suferință, gelozie, sau dezamăgire, dar sentimentul care-i străbate întreaga ființă e al naibii de dureros. Simte că i se înfioară pielea, iar venele parcă s-ar încorda, ca și când ar vrea să reziste unei avalanșe de sânge involburat ce caută să le spargă. Își imaginează că o strangulează, apoi că îi incendiază corpul. Își revine, tresare și, ud leorcă, cu cămașa lipită de corp, cu haina aruncată pe jos, privește către cerul întunecat și greoi ca o pătură de plumb. Să-i fie ea sfârșitul? Sau el sfârșitul ei?

Brusc, aude roți de mașină ce zgârie zdravăn asfaltul umed și rece. Ar vrea să se întoarcă, să vadă dacă-i ea. Totuși,

rămâne de neclintit, indiferent, inert. Ascultă cum ușa mașinii se deschide repede, iar cineva coboară și o trânteste tare. Tony încearcă să se întoarcă lent, cu privirea pierdută în același pământ, care l-a văzut semeț și invincibil de atâtea ori. Pune mâna pe pistolul din buzunar, însă e prea târziu. Simte un glonț în spate, apoi cimentul ud sub el, și beznă. O beznă cruntă, o lovitură ca de coasă.

Capitolul 2

Insula Aegina e aproape pustie la sfârșitul lunii octombrie. Forfota din timpul verii caniculare pare să se fi dus pe valurile mării de săptămâni bune, odată cu ultimele vapoare ce aduc turiștii din Portul Pireu. Vin tot mai rar și pleacă repede, după scurte vizite de weekend. La plajă nu mai pot rămâne ore în șir, ca la începutul toamnei, căci razele soarelui sunt tot mai zgârcite. Dar iau pe tălpile pantofilor nisipul alb și fin, păstrează în nări parfumul mării turcoaz și în amintire zâmbetul cald al grecilor bronzăți, care te invită la terasele lor încă deschise, cu miros îmbietor de tzatziki, gyros și fructe de mare.

Soarele se ridică tot mai sus, deasupra unui nor indigo, și răspândește o lumină arămie, în timp ce se pregătește să adoarmă. Către orizont, se vede o grădină de leandri roz și o potecuță lungă, ce pornește din inima insulei și cotește ușor spre mare. O pereche de îndrăgostiți se țin de mână și îi urmează cursul. Se opresc din când în când să se îmbrățișeze ori să se alinte. Se privesc unul pe altul de parcă ar fi singuri pe acea insulă, singuri cu iubirea lor toată, pe Pământ. Se uită în depărtare, către Templul Aphaia, antic, și totodată atât de prezent în sublimul peisaj. E templul iubirii lor, casa unde zeii au pus cândva la cale magica lor călătorie, într-o toamnă blândă, atemporală și aspațială.

– Dacă mi-ar fi spus cineva în urmă cu un an că eu voi fi aici cu tine, l-aș fi crezut nebun și aș fi râs ironic, zice femeia cu un surâs pe buze.

– Sigur că da... Acum un an, aveai un soț diferit, iar noi abia ce ne cunoscuserăm la sala unde eu lucram cu jumătate de normă.

– Misterioase sunt căile destinului, Fabian! Îi mulțumesc lui Dumnezeu că ne-a unit, chiar dacă am trecut prin atâtea încercări, încă de la început.

– Ce-i drept, Universul a lucrat din greu să ne readucă împreună! Eu te-am iubit din prima clipă, Alina, dar la ieșirea lui Manu din închisoare, mi-am pierdut speranța că vei mai fi a mea vreodată.

– Chiar, să nu uit! Așa ai luptat tu pentru dragostea mea, iubitel? M-ai lăsat cadou lui Manu Salamandra? Mai aveai puțin și îmi puneai fundiță, mă trimiteai la el cu o felicitare și o șampanie, într-o cutie mare de carton! strigă Alina amuzată și totodată cu un aer de reproș.

– Încetează, frumoaso! Cine nu s-a sinchisit de mine când eram internat după acel accident oribil pe care l-am provocat ca doi fraieri? Ce puteam face? Să te fi răpit din vila familiei Toma? o întreabă el mai în glumă, mai în serios.

– Nu am putut să te vizitez la spital, Fabi... Clanul Salamandra era cu ochii pe mine. Nu am vorbit niciodată despre asta și poate nu este chiar un moment bun să o facem acum. Suntem într-o vacanță, o a doua lună de miere a noastră, oferită de fratele tău cu ocazia zilei mele de naștere.

– Așa este, nu vreau să ne amintim de lucrurile neplăcute. Nu mai contează! Ce a fost, a fost! Important e că acum suntem aici doar noi doi cu iubirea noastră perfectă. Și nu vom mai permite nimănui să ne strice fericirea. Bine?

– Exact, zice Alina, așezându-se pe o piatră, la umbra unui cedru.

Fabian i se alătură și încep să privească amândoi amurgul ce se lasă încet deasupra Mării Egee. Cerul arată ca o torță roz-portocalie, gata să se prăbușească în marea imensă, agitată de adierea răcoroasă a toamnei. El își sprijină capul în poala ei, iar ea îi atinge suav fruntea, apoi îl sărută pe buze. Nnicând nu s-a simțit mai fericită aceea căreia viața i-a oferit mai multe lămâi decât miere. Fostul ei soț nu a avut niciodată timp și dispoziție să se preocupe cu adevărat de fericirea ei. A fost mult prea egoist ca să-i poată observa frustrările și tristețea. Bine că ea a uitat în sfârșit de acei ochi arzători de culoarea pietrei de lapislazuli, ce o priviseră cândva cu atâta drag. Sau poate pur și simplu nu se mai gândește la ei... Și tot e bine.

După lăsarea serii, tinerii căsătoriți intră într-un restaurant cu preparate tradiționale, într-o atmosferă intimă, caldă. În jurul lor, puținii oameni de la mese parcă au dispărut complet, ca niște bule de săpun. Se privesc îndelung, fără să-și vorbească, cufundați în aceeași reverie pe care le-a dat-o acel loc minunat, încă de la debarcarea lor pe Aegina. Se sărută iarăși peste masă, în ritm de *santouri*¹, pe când o mișcare bruscă a Alinei doboară farfuria goală din fața soțului ei. Chelnerii îi aplaudă, fiindcă în Grecia e de bun augur să spargi farfurii, cât mai multe și cât mai des. Deodată, vraja solitudinii dispăre. Alina și Fabian nu mai sunt singuri cu amorul lor într-un restaurant de pe malul Mării Egee. Bulele de săpun nu se mai sparg, ci se transformă pe dată în niște omuleți curioși, indiscreți și gălăgioși. Încă nu... Nu sunt singuri pe Pământ. Doar rătăciți în marea lor de dragoste dulceagă.

¹ Instrument grecesc asemănător cu țambalul.

Capitolul 3

– Salut, Nicky! Ai făcut ce te-am rugat?

– Da, domnule Gabriel. S-a făcut treaba. Și a ieșit perfect.

Așa cum ați poruncit.

– Bravo, Nicky! Vei fi răsplătit pe măsură. Săptămâna viitoare mă întorc în țară. Mi-e dor de fiica mea. De abia aștept să o văd.

– Mă bucur să aud că reveniți în România. Acum, veți fi mult mai fericiți aici. Fără...

– Bine! Mulțumesc mult! Trebuie să închid. Pe curând!

Gabriel închide apelul, când Rebecca intră în camera matrimonială. Concentrat la discuție, nu a auzit tocurele ei atingând discret parchetul. Seducătoare ca o felină, pășește de parcă ar pluti, se apropie de urechea lui și îl sărută senzual.

– Ce faci, scumpul meu soțior? Cu cine vorbeai?

– Cu un asociat de la București, iubito.

– Pentru?! Sper că nu faci aranjamente de care eu nu știu.

– Cum adică? Acum conduc un lanț de cazinouri, Rebecca. Nu ți se pare normal să-mi controlez în orice moment afacerile de la distanță?

– Și dacă era despre cazinouri, de ce ai închis imediat cum am intrat în camera noastră? Îmi ascunzi ceva?

– De ce faci asta? Nu ai încredere în mine? Uite, acesta este numărul asociatului meu de la unul dintre cazinouri, Nicky Cerga. Cu el am vorbit. Îl cunoști și tu foarte bine.

– Gabi, știu că ai vorbit cu Nicky. Nu de asta trebuie să mă convingi. Ți-am propus să mă ajuți în afacerea cu arme. Ai

refuzat, spunându-mi că tu nu poți sta la masă cu frații Toma. Vorba vine... Cu Emanuel nu ai nimic, Antonio e cel care te calcă pe nervi. Am acceptat decizia ta, te-am ajutat să te lansezi în propria ta afacere cu cazinouri. Însă văd că m-ai scos total din schemă. Nu știu ce faci acolo mai exact, câți bani produci și cu cine colaborezi. Nu m-ai lăsat nici să-mi introduc câteva fete în locurile acelea, să fim cumva asociați.

– Ai terminat? Ce-mi reproșezi mai exact? Că nu vreau să intru în afacerile tale ilegale? Sau că nu te las să mă manevrezi așa cum ți-ai dori?

– Vreau să-ți intreb bine în căpșorul ăsta frumos, declară ea categorică, apăsându-i tâmpla cu degetele ei lungi. Gabriel Pavel nu există ca om de afaceri, ca mafiot, ca bărbat, sau ce-o mai vrea el să fie pe lumea asta, fără ticăloasa de Rebecca Di Maio. *Capisci, bellissimo?*

– Nu-mi mai spune așa! Te rog insistent! Nu mi te adresa cu aceleași cuvinte cu care îl răsfațai pe Tony Salamandra!

– Ooo... Îmi pare rău, dragul meu. De când ți-am pus verigheta aia pe deget și vreo câteva milioane de euro în conturi, parcă te-a înțepat ceva cu acul. Te-ai schimbat în rău, Gabriel. Aproape că nu te mai recunosc.

– Nici eu nu te mai recunosc, Rebecca. Mi-ai promis fericirea eternă. Și ce-mi dai la schimb? Reproșuri, îndoieli, jigniri, nemulțumire continuă, scandaluri?

– Acum te plângi? Ești nemulțumit de mine, de dragostea mea? Poate era mai bună Clara decât mine? Te-a înșelat, te-a părăsit, și tot la ea îți stă gândul!

– Poftim? Asta crezi tu? Uite ce e! Bea ceva și calmează-te! Ai început să vorbești numai aberații. Răbdarea mea are limite. Nu-ți dai seama cât mă rănești?

Rebecca Di Maio lovește cu pumnul obiectele de pe măsuța ei de toaletă. Toate cad pe jos, într-un ritm haotic. Un lac de unghii slab închis se desface și oja curge pe parchet. Rujul ajunge pe sub pat, rostogolit, cu capacul blocat sub măsuță. O sticlută de parfum se răstoarnă, iar lichidul aromat se prelinge peste aceeași bucată de parchet oropsită, peste care s-a revărsat deja oja. Parfumul și lacul de unghii se combină sub ochii îngroziți ai lui Gabriel. Peria de păr a aterizat și ea pe un scaun, bucuroasă că n-a avut parte de un impact mai dur cu parchetul.

Bărbatul ei o apucă de mâini disperat, înainte să mai lovească înfuriată vreun alt obiect din încăpere. O imobilizează și o așază pe pat, sperând că ea îi va ceda.

– Ți-ai pierdut mințile? Ți place să mă provoci? De ce reacționezi așa? Vrei lângă tine un bărbat sau o marionetă pe care să o manipulezi după bunul tău plac?

– Dă-mi drumul! Ești un prost! O să distrug toată casa din cauza ta! Tu nu poți avea secrete față de mine! Nu te las! Ai priceput? Țipă mâniată, în timp ce încearcă să se elibereze de strânsoarea lui.

Gabriel se dă la o parte și îi dă drumul. A imobilizat-o fără să o bruscheze sau să-i provoace durere. A dorit doar să o liniștească, să o îmblânzească sub atingerea trupului său cald. Dar nevasta lui nu e ușor de îmblânzit și nu se lasă cu niciun chip dominată. În ultima vreme, simte tot mai des că ea se află într-o competiție cu el. Caută mereu să-l controleze, să-i anticipeze mișcările și să se asigure că se află de fiecare dată cu un pas în fața lui. Or, Gabriel nu vrea decât să o iubească și să fie bărbatul ei în adevăratul sens al cuvântului. Și-a construit propria afacere tocmai pentru a se apropia de nivelul ei, pentru a nu depinde de resursele financiare ale familiei Di

Maio. N-ar fi repetat niciodată erorile fostului ei soț. Dar a evitat elegant să ia parte la treburile murdare coordonate de ea, în pofida faptului că și-a semnat intrarea în Mafia italiană printr-un ritual, în cadrul căruia a jurat să respecte Omerta până la sfârșitul zilelor sale. În inima sa, știe că nu poate fi niciodată aidoma lui Antonio Toma. Nu poate ajunge să întruchipeze tot ce urăște mai tare la dușmanul lui de moarte. Un criminal cu sânge rece, un mafiot versat, însetat de bani și de putere. Și mai știe că Rebecca nu-l va respecta cu adevărat niciodată, dacă nu va deveni un veritabil mafiot italian. Sau cel puțin un șef de clan din România. La început, ea l-a dorit cu atâta ardoare, încât i-a garantat că nu l-ar implica în infrațiumile ei fără voia lui. În câteva luni, se pare că frumoasa italiancă ce speriasse Mafia din Occident s-a răzgândit total.

Simte că îi ard obrajii când o vede părăsind valvârtej dormitorul. Își ridică rujul de sub pat, își reîmprospătează machiajul și pleacă de lângă el fără să-i mai adreseze vreun cuvânt. Gabriel o privește trist și are o senzație de déjà-vu. Rebecca nu e nici mai mult, nici mai puțin, decât o nouă Clara. O Clara șatenă cu ochii verzi, cu forme ceva mai generoase. O Clara care vorbește nativ italiana și puțină română, doar când e bine dispusă. O Clara care nu știe să gătească. Acum, rămâne de văzut dacă pe lângă „clasica” și „banala” trădare în dragoste îi va mai aplica și un glonț în frunte sau în inimă. Cine știe? O trăi și o vedea. Sau, mai corect spus, o vedea dacă o trăi....

Abandonat, se simte ca și cum ar fi fost golit total de sentimente. Unde va merge oare? Să se distreze fără el, asta îi e foarte clar. Încearcă să o ignore și să adoarmă. Închide ochii și pică pentru câteva momente scurte în lumea viselor. Îl trezește un zgomot strident ca de farfurie spartă. Tresare și se ridică